

Ὁ Χοῦμπελ ἠτοίμασε τὰ χεῖλη του διὰ τὸν πρῶτον ἀσπασμόν· ἡ δεσποινὶς τῷ ἐπέτρεψεν.

Οἱ δύο γάμοι δὲν ἐβράδυναν νὰ τελεσθῶσι.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΟΝΟΣ.

ΤΗ: ΕΚΛΕΚΤΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΙΕΡΟΝ.

Α'.

Ἐν τῷ μέσῳ μυρίπνοου καὶ δροσοστεφοῦς ἀνθῶνος
πρὸ ἑτῶν ἐν ῥόδον ἦνθαι μυροδόλον ῥαδινόν
διδόν εὐχροίαν καὶ μύρον εἰς τὰ ἄλλα τοῦ ῥοδῶνος,
καὶ πῶς ἐψάλλον ἐθάρρεαι μετὰ τῶν φαιδρῶν πτηνῶν.

Πρὸς αὐτὸ ἐπέτων πᾶσαι εὐπετεῖς αἱ χρυσαλλίδες
καὶ τῷ ἔδιδον ἐρώτων καὶ ἀγάπης ἀσπασμόν,
καὶ τὴν νύκτα τοῦ πλησίον ποταμοῦ αἱ Νηρίδες
τῶν ῥοδίνων παρειῶν των ἐκλεπτον τὸν στολισμόν.

Ἡ αὐγὴ πρὸς τοῦτο πρῶτον προσητένιζε τὸ βλέμμα,
καὶ ἐκεῖνο ἠρυσθῆναι ἐξ αἰδοῦς καὶ ἐκ χαρᾶς,
μ' ἀδαμάντινον δ' ἐκ δρόσου περιεκοσμεῖτο στέμμα,
ἀγνοοῦν ὅτι μοιραῖον ἦτο θῦμα συμφορᾶς.

Β'.

Μόλις ἤρχίζον νὰ δύουν οἱ τηλεφανεῖς ἀστέρες,
καὶ νὰ φαίνεται ἡ Ἔως εἰς τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ,
νέφη αἰφνης συμπτυνούνται, ἀμαυροῦνται οἱ αἰθέρες,
καὶ βοῇ τοῦ μυκωμένου ἀντηχεῖ ὠκεανῶ.

Ἀστραπαί, βρονταὶ θυέλλης, καὶ τυφῶν τῆς καταγίδος
τὸν ὀρίζοντα πληροῦσι, καὶ τὸ σύμπαν ἀπειλεῖ,
στροβιλίζεται ὁ ναύτης ἀελπις πρὸ τῆς πυλίδος,
καὶ εἰς σπήλαια οἱ θῆρες συνωστίζονται δειλοί.

Τῶν χειμαρῶν ῥοὺς λυσσώδης τὰς κοιλάδας κατακλύζει
καὶ τὰ πέριξ καταρράκτης σμερδαλέος συγκλονεῖ
κ' ἡ μανία τῶν ἀνέμων τοὺς δρυμῶνας συγκλονίζει,
ἐκρίβοι ἀρχαῖα δάση, καὶ τὸ πᾶν περιδινεῖ.

Γ'.

Τὴν ἐπαύριον ὅποτε ἐπανῆλθεν ἡ εὐδία,
ῥόδον δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰμὴ πέταλα ὠχρά,
καὶ ἐκτάδην ἐρριμμένα ἐν οἴκτρῳ ἀπελπισία.
Ποῦ ἡ ὄψις σου ἡ πρώτη, ῥόδον μου, ἡ ἀνθηρά;

Ἐννεός, ἐκπεπληγμένος καὶ μὲ θῦμα δακρυσμένον
τὴν ἐρατεινὴν ἐκεῖνην ὑπαρξίν μου προσιδῶν,
ἔστην μετὰ φρίκης βλέπων μέγα μέλλον ἐσθραμένον
ὄνειρα, νεότης, πόθοι· ἐκείν' ὅλα πρὸ ποδῶν.

Δ'.

Μοὶ ἐπέπρωτο νὰ ἴδω τῆς νεότητός μου πᾶσας
τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους ὥσει πέταλα ξηρά
νὰ κυλίωντ' εἰς κευθμῶνας καταρράκτας καὶ θαλάσσας
πικριῶν ἀπείρων, πόνων, ἐν φρικῶδεϊ συμφορᾷ.

Ὡς ἐκεῖνα καὶ τὰ ἔτη τῆς ἀθρᾶς νεότητός μου
ἐφθινον, ἐφυλορρόουν, καὶ κατέπιπτον ὠχρά,
καὶ οὐδεὶς εἰς τὰ δεινὰ μου δὲν ὑπῆρχε συντροφός μου
καὶ μὲ βλέμματα οἱ πάντες μὲ προσέβλεπον ψυχρά.

Ἀνθρωπότης, κατ' εἰκόνα τοῦ θεοῦ πλαστουργηθεῖσα,
ποῦ ἐγκλείεις τὸ «ἀγάπα τὸν πλησίον ὡς σαυτήν»...;
Ἀδιαφορία μαύρη, εἰς τὰ σπλάγχνα σου ταφείσα,
σὲ σκοτίζει, καὶ φροντίζεις οἷμοι!... μόνον δι' αὐτήν.

Δὲν εἶν' ἄνθρωπος ὁ πάσχων; εἶν' ἀπόβλητος τῆς μοίρας;
δὲν εἶν' ἄνθρωπος ὁ κλαίων καὶ τὰ πάθη του θρηνῶν;
δὲν εἶναι ἄγνων τὸ δάκρυ τῆς μαραινόμενης χήρας
ὅπερ χύνει νὰ ὀροσίῃ πειναλέον ὄρφανόν;

Ὁ στενάζων ἐν σκοτίᾳ; Εἶν' ἀπόβλητος κ' ἐκεῖνος,
καὶ ἄς ἔχει λαμπροτέραν τοῦ Ἥλιου τὴν ψυχὴν
καὶ τοῦ ὀλαφυρομένου εἰρωνεία εἶν' ὁ θρῆνος,
καὶ ἐμπαίζει τὸν Θεόν του ἀναπέμπων προσευχήν;

Καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκπεσούσης; Ὡ! εἰς οἶκτον μὴ κινεῖσαι
καὶ ἄς εἶναι θῦμα τύχης ἡ ἀπάτης μιαιῶς,
ἀνθρωπότης! ἀνθρωπότης! σκέφθητι ὅποια εἶσαι
κί' ὅτι εἶν' ἡ εὐτυχία ἀδελφὴ τῆς συμφορᾶς.

Πράυνον τὰ ἰοδόλα καὶ σκληρὰ αἰσθημάτων σου,
σκέφθητι ὅτ' εἶσαι σκώληξ, κόκκος ἐκ χοῦδος, θνητὴ,
μὴ ἐπαίρου εἰς τὴν δόξαν καὶ τὰ πρόσκαιρ' ἀγαθὰ σου,
στακτοθῆσαι γίνοντ' αἰφνης ἐκ χρυσοῦ λυκαθητοί.

Τί ἐκέρδησεν ὁ Κάιν; τί ὁ Φαραώ, ὁ Νέρων;
τί ἀπῆλυσεν ὁ Κροῖσος ἐμβληθεὶς εἰς τὴν πυράν;
καὶ τοῦ Ῥοβεσπιέρ τὰς πράξεις νὰ ἀπαριθμῶ ἐχθαίρων,
σὲ ἀφίνω νὰ νομίζῃς ὡς τοιαύτην τὴν χαράν.

Ε'.

Ἀφίρον νὰ μὲ μαστίξῃ συμφορὰ πανωλεθρία,
καὶ στενάζοντ' ἀενάως πρόσθετέ με ἱπαθῶς,
ἀρκεῖ μόνον νὰ συμπάσχῃ μία εὐγενὴς καρδιά,
ἣν ἡγάπησα ὁ τλήμων ἐκ ψυχῆς περιπαθῶς.

Ὡ! ἐκεῖνη μόνον θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ μόνον
ἥτις ὡς ἐμὲ ἠσθάνθη κί' ἐκλαυσεν ἐπὶ τῆς γῆς,
καὶ τὰς θλίψεις μου ὁ τάλας λησμονῶν καὶ πάντα πόνον
μειδιῶν ἄς δύσω πλέον ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς.

Καὶ ὅποτε ἡ Σελήνη ἐκ τοῦ ὅρου ἀνακλύπτει
τὰς ἀκτῖνας τῆς νὰ χύσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν
ὦ! θὰ ἔρχεται ἐκεῖνη, καὶ στενάζουσα θὰ ῥίπτῃ
εἰς τὸ μνήμα μου ἐν ἄνθος, καὶ ἐν δάκρυ τῆς πικρῶν.

Ἐκ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος, 26 Ἰανουαρίου 1887.

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ...

Τὸ πρῶτο γέλοιο τῆς αὐγῆς δλο δροσὰ καὶ χάρι,
τὸ χαμογέλοιο τῆς μικρῆς ἀγάπης μου θυμίζει·
κ' ἡ πρώτη λάμψις ἡ χρυσὴ ποῦ χύνει τὸ φεγγάρι,
τὴν ὄψις τῆς σταῖς νύχτας μου σὰν ὄνειρο φωτίζει.

Κάθε ἀστέρι τ' οὐρανοῦ καὶ κάθε σύννεφό του,
ὅπου σὰν ὄνειρο περνᾷ ἀπὸ τὸ μέτωπό του,
μοιάζει μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ διάβα καὶ τὴ χάρι,
ἀσπροντυμένην ὅταν πατεῖ τὸ πράσινο χορτάρι.

Τὸ λουλουδάκι ποῦ ἡ αὐγὴ μ' ἀγάπῃ τοῦ χαρίζει
τὴ διαμαντένια τῆς στολῇ καὶ γέρνει ἄχνό, δροσάτο,
θαρρῶ γλυκὰ πῶς μοῦ μιλεῖ κ' ἀγάλια ψιθυρίζει:
νὰ, τῆς μικρῆς ἀγάπης σου τὸ προσωπάκι, νάτο!...

Μὲ κάθε κύμα ποῦ φιλεῖ γλυκὰ τὸ περιγιάλι,
φίλι κρυφὸ ἡ ἀγάπῃ μου θαρρῶ μοῦ στέλλει πάλι:
κί' ἔτσι δὴ ἡ φύσις γύρω μας, σὰ βρίσκομαι μακριὰ τῆς,
φτερά μοῦ δίνει καὶ πετῶ σὰν ὄνειρο κοντὰ τῆς...

Μὰ κί' ἂν ἡ φύσις ἔπεφτε μιὰ μέρα καὶ χαλοῦσε,
καὶ σὲ σκοτάδι ἀτέλειτο αἰώνια γυρνοῦσε,
θ' ἄνοιγα πάλι τῆς καρδιάς τὰ φύλλα ἕνα, ἕνα,
νὰ βλέπω τὴν ἀγάπῃ μου μὲ μάτια σφαλισμένα!

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ.

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ἀγάπη μου, τὸν δρόμον τὸν γνωρίζεις ποῦ μᾶς πάει
μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω εἰς τὴν ἐρημίαν;
ἐκεῖ γιὰ πάντα ἤθελα εἰς τὸ δικό σου πλῆθος
νὰ σοῦπω τί αἰσθάνομαι γιὰ σένα στὴν καρδιά.

Τὸν δρόμο ποῦνε σκοτεινός, ποῦ φῶς ποτὲ δὲν βλέπει
ἄχ! νὰ περνοῦσαμε μαζὺ σ' αὐτὴν τὴν σιγαλιά,
στὸν τόπο ποῦ ὁ ἄνεμος ποτὲ δὲν παραστέκει
μὰ φεύγει καταργιῶμενος τὴν ἄσπλαγχν' ἀπονεία,

Ἐκεῖ στὸ σκότος μένει πάντα μαῦρο περιστέρι
μονάχο χωρὶς σύντροφο, χωρὶς δικό του ταῖρι,
κί' ἀκούει πῶς βαρυγνώμει, πῶς κλαίει τὸ τριγόνι,
καὶ πῶς τρομάζει τὴν νυχτιὰ ὁ στεναγμός τοῦ γκιόνι.

Μεῖνε, ἀγάπη μου, ἐσὺ στὸν κόσμο, δὲν πειράζει...
κ' ἐγὼ μονάχος μου πηγαίνω τώρα νὰ χαθῶ
ἐκεῖ ποῦ κλαίει τὸ τριγόνι, π' ὁ γκιόνιος ἄχ στενάζει,
κί' ἀπ' ἕνα περιστέρι γὰρ ἄς παρηγορηθῶ.

ΦΟΥΒΟΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.